മതപരിവർത്തന രസവാദം

ഒരു മറുപടി

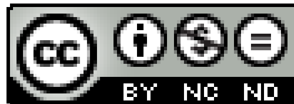

മഹാകവി എൻ. കുമാരനാശാൻ

മതപരിവർത്തന രസവാദം

ഒരു മറുപടി

മഹാകവി എൻ. കുമാരനാശാൻ

E-book Published By
http://malayalamebooks.org/
Sepctember 2012

മുഖവുര

മതപരിവർത്തനരസവാദം: ബാബാസാഹേബ് അംബേദ്കറിന്റെ പ്രേരണയാൽ അവർണ്ണവിഭാഗത്തിൽപ്പെട്ട ലക്ഷക്കണക്കിനു ഹിന്ദുക്കൾ ബുദ്ധമതം സ്വീകരിക്കുന്നതിനു എത്രയോ ദശകങ്ങൾക്കു മുമ്പുതന്നെ അധഃസ്ഥിതരായ ഹിന്ദുക്കളുടെ വിമോചനത്തിനുള്ള രാജമാർഗ്ഗമായി മതപരിവർത്തനത്തിനെ കരുതിയിരുന്ന ഒരു വിഭാഗം ആളുകൾ കേരളത്തിലുണ്ടായിരുന്നു. അന്നു കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയിൻ കീഴിൽ ഈഴവസമുദായം അനുഭവിച്ചിരുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു പലതരത്തിലുള്ള പരിഹാര മാർഗ്ഗങ്ങൾ പല ഭാഗത്തു നിന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈഴവർ അപ്പാടെ ബുദ്ധമതത്തിൽ ചേരണമന്നും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കണമെന്നും ഇസ്ലാംമതം എന്തുകൊണ്ട് ആയിക്കൂടാ എന്നും ഹിന്ദു മതത്തിൽ തന്നെ തുടരണമന്നും ഉള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സജീവമായ സംവാദങ്ങൾക്കു വിഷയമായി. ഓരോ വാദഗതിക്കും അതതിന്റേതായ യുക്തിയും ന്യായവുമുണ്ടായിരുന്നു. കുമാരനാശാൻ തികഞ്ഞ പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയോടെ സുചിന്തിതമായ ചില നിഗമനങ്ങൾ അന്നു അവതരിപ്പിച്ചു. അതിനെ വിമർശിച്ചുകൊണ്ട് മിതവാദി പത്രത്തിൽ വന്ന പ്രതികരണങ്ങൾക്ക് കുമാരനാശാൻ എഴുതിയ മറുപടിയാണ് 'മതപരിവർത്തനരസവാദം' എന്ന ഈ ലഘുപ്രബന്ധം.

ഈ പ്രബന്ധം എഴുതപ്പെട്ട് ഏകദേശം ഒരു നൂറ്റാണ്ടടുത്തിട്ടും, ഇന്നും ഇതിലെ വാദമുഖങ്ങൾക്കുള്ള പ്രസക്തി അല്പം പോലും നഷ്ടമായില്ലെന്നത് കുമാരാനാശാന്റെ പ്രായോഗികവീക്ഷണത്തിന് ഉത്തമോദാഹരണമാണ്. ഇതിലെ ചില പ്രസക്തഭാഗങ്ങൾ ഉദ്ധരണികളായി താഴെ ചേർക്കുന്നു.

"ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേർന്ന പുലയരും പറയരും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പലേടത്തും ഉണ്ട്. മതപരിവർത്തന 'രസവാദം' ആ കാരിരുമ്പുകളെ ഇനിയും തങ്കമാക്കീട്ടില്ല."

"ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പറയുമ്പോഴൊക്കെ അതിന്റെ നിർദ്ദോഷഭാഗങ്ങളെ മാത്രവും, ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ദോഷാംശങ്ങളെ മാത്രവും ഉദാഹരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ താരതമ്യവിവേചനരീതി ശാസ്ത്രീയമോ ധർമ്മ്യമോ അല്ല. ഇത് അറിയാതെ വരുന്നതാണെങ്കിൽ പരിഹരിക്കേണ്ടുന്ന ന്യൂനതയും, അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ നിന്ദ്യമായ ഒരു അപരാധവും ആകുന്നു."

"സമുദായത്തിലെ പ്രത്യേകാംഗങ്ങൾക്ക് ആത്മാർത്ഥമായി മതം മാറാൻ തോന്നുമ്പോൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന് എനിക്ക് വിരോധമില്ലെന്ന് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചട്ട മാറും വണ്ണം മതം മാറാൻ ഉപദേശിക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നത് സമുദായത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ക്ഷേത്രം കെട്ടാൻ മരം ചുമന്ന വേദന ഇതുവരെ ആറീട്ടില്ലാത്ത ചുമലിൽ വിഹാരംപണിക്ക് കല്ലു ചുമക്കാൻ ധൃതിപ്പെട്ടാൽ സാധുക്കൾ കുഴങ്ങുമെന്നു മാത്രമേ അതിന്നർത്ഥമുള്ളു."

"ദുരവസ്ഥയിലോ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലോ എന്നല്ല എന്റെ ഏതെങ്കിലും കൃതികളിൽ മതത്തെ ഉപലംഭിച്ചു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം മതപരിഷ്ക്കരണത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും പരിവർത്തനത്തെ മുൻനിറുത്തിയല്ലെന്നും നിഷ്ക്കർഷിച്ചു വായിച്ചുനോക്കുന്ന ആർക്കും അറിയാമെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ. പരിഷ്ക്കരണത്തിൽ എന്റെ ആദർശം മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള "ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം" എന്നുള്ള ശ്രീനാരായണമതം ആണെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പറഞ്ഞേക്കാം."

കടപ്പാട്: മതപരിവർത്തനരസവാദം എന്ന ഈ ലഘുപ്രബന്ധം പൂർണ്ണമായും വളരെ ശുഷ്കാന്തിയോടെ ടൈപ്പു ചെയ്തുതന്ന ശ്രീ.

ഇ. എം. നായരോടുള്ള ഹാർദ്ദമായ കൃതജ്ഞത ഇവിടെ രേഖപ്പെടുത്തുന്നു.

– പ്രസാധകൻ

ചരിത്രപശ്ചാത്തലം

കേരളത്തിൽ നിലനിന്നിരുന്ന ജാതിവ്യവസ്ഥയിൻ കീഴിൽ ഈഴവസമുദായം അനുഭവിച്ചിരുന്ന കഷ്ടപ്പാടുകൾക്കു പലതരത്തിലുള്ള പരിഹാരമാർഗ്ഗങ്ങൾ പല ഭാഗത്തു നിന്നും നിർദ്ദേശിക്കപ്പെടുകയുണ്ടായി. ഈഴവർ അപ്പാടെ ബുദ്ധമതത്തിൽ ചേരണമെന്നും ക്രിസ്തുമതം സ്വീകരിക്കണമെന്നും ഇസ്ലാംമതം എന്തുകൊണ്ട് ആയിക്കൂടാ എന്നും ഹിന്ദുമതത്തിൽ തന്നെ തുടരണമന്നും ഉള്ള നിർദ്ദേശങ്ങൾ സജീവമായ സംവാദങ്ങൾക്കു വിഷയമായി. ഓരോ വാദഗതിക്കും അതതിന്റേതായ യുക്തിയും ന്യായവുമുണ്ടായിരുന്നു. കുമാരനാശാൻ തികഞ്ഞ പ്രായോഗിക ബുദ്ധിയോടെ സുചിന്തിതമായ ചില നിഗമനങ്ങൾ അന്നു അവതരിപ്പിച്ചു. ഈ വിഷയത്തിൽ സ്വന്തം അഭിപ്രായങ്ങൾ അവതരിപ്പിച്ചുകൊണ്ട് കുമാരനാശാൻ 1923 –ൽ കൊല്ലത്തുനടന്ന എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗത്തിന്റെ വാർഷിക സമ്മേളനത്തിൽ നടത്തിയ അദ്ധ്യക്ഷപ്രസംഗം ഏറെ ശ്രദ്ധിക്കപ്പെട്ടു. ആശാന്റെ പരാമർശങ്ങളെ ഖണ്ഡിച്ചുകൊണ്ട് മിതവാദി പത്രത്തിൽ അതിനു പ്രതികരണമുണ്ടായി. മിതവാദിയുടെ വിമർശനങ്ങളോടു പ്രതികരിച്ചുകൊണ്ട് 1923 ജൂൺ 15–ാം തിയതി ആശാൻ ആ പത്രത്തിന് ഒരു മറുപടി അയച്ചു. മിതവാദി അതു പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്താതെ മഹാകവിക്കു തന്നെ തിരികെ അയച്ചു കൊടുക്കുകയാണുണ്ടായത്. മതപരിവർത്തനരസവാദം എന്ന ആ ലഘുപ്രബന്ധം ആശാന്റെ കാലശേഷം പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തുകയുണ്ടായി.

മതപരിവർത്തന രസവാദം ഒരു മറുപടി

മ.രാ.രാ.[1] 'മിതവാദി' പത്രാധിപർ അവർകൾക്ക്,

മാന്യസുഹൃത്തേ,

നിങ്ങളുടെ മേയ് 28–ാം തീയതി (1923) യിലെ ഇംഗ്ലീഷിലും മലയാളത്തിലും ഉള്ള മുഖപ്രസംഗങ്ങൾ ഞാൻ വായിച്ചു. കൊല്ല ത്തുവച്ച് ഈയിടെ കൂടിയ എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിലെ അദ്ധ്യക്ഷന്റെ നിലയിൽ എനിക്കു ബുദ്ധമതത്തേയും നിങ്ങളേയും സംബന്ധിച്ച് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ സന്ദർഭാനുസാരം സൂചിപ്പി ക്കേണ്ടി വന്ന ചില അഭിപ്രായങ്ങളെ ചുവടെ ആക്ഷേപിപ്പാൻ നിങ്ങൾ അതിൽ യുക്തിപൂർവ്വം ശ്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ മറുപടി എഴുതുന്നത് എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങളെല്ലാം നിരാക്ഷേപമാ ണെന്നുള്ള ശഠത കൊണ്ടല്ല. അത് എനിക്ക് അശേഷം ഇല്ലെന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. നിങ്ങളുടെ ആക്ഷേപങ്ങളെ ഓരോന്നായി പ്രതി യുക്തികളെക്കൊണ്ടു ഖണ്ഡിച്ച് വാദത്തിൽ വിജയം നേടാമെന്നുള്ള ദുരഭിമാനം കൊണ്ടുമല്ല. ആ വിജയം, അല്ലെങ്കിൽ പരാജയമാകട്ടെ, നമ്മൾക്കു പൊതുവും, സ്വകാര്യത്തേക്കാൾ പ്രിയതമവും, ആയ നമ്മുടെ സമുദായ കാര്യത്തിന് യാതൊരു നന്മയും ഉണ്ടാക്കുന്ന തല്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് എന്നെ ഇതിൽ പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത് ഒന്നാമ തായി നിങ്ങളോട് എനിക്കുള്ള നിർവ്യാജമായ സ്നേഹബഹുമാന ങ്ങളാകുന്നു. മതപരിവർത്തനവിഷയത്തിൽ എന്റെ സ്ഫുടതരമായ അഭിപ്രായം സമുദായാംഗങ്ങളിൽ വല്ലവരും പ്രതീക്ഷിക്കുന്നുണ്ടെ ങ്കിൽ, അതിന് ഇത് ഉപയുക്തമാകുമല്ലോ എന്നുള്ള പ്രയോജനാന്ത രവും ഉണ്ടാകാവുന്നതാണ്.

[1] മ.രാ.രാ. – മഹാരാജമാന്യരാജശ്രീ

'മിതവാദി'യിൽ നിങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്ന എന്റെ അഭിപ്രായങ്ങൾ എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗത്തിന്റെ മൂലനയങ്ങളെ പുരസ്കരിച്ചും എന്റെ പ്രസംഗത്തിന്റെ പൂർവോത്തരഭാഗങ്ങളോടു യോജിച്ചും ഉള്ളവയാണ്. അങ്ങനെയാണെങ്കിലും എന്റെ സ്വന്ത അഭിപ്രയമായിട്ടാണ് അവയെ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളതെന്ന സംഗതി ഞാൻ വിസ്മരിക്കുന്നില്ല. സ്വന്ത അഭിപ്രായങ്ങൾ എന്തുതന്നെയായാലും വേറൊന്നും നോക്കാതെ വിളിച്ചുപറകയെന്നത് അന്തഃകരണശുദ്ധിയുടെ ഏറ്റവും ഉയർന്ന ഒരു പരിണാമത്തിൽ സംഭവിക്കുന്ന ഒരു സദ്ഗുണമാണെന്ന് എനിക്കറിയാം. ആ ആദർശത്തിൽ എനിക്ക് ആത്മാർത്ഥമായ ബഹുമാനവും ഉണ്ട്. എന്നാൽ അങ്ങനെയുള്ള മഹാന്മാർ സാധാരണദൃഷ്ടിയിൽ അലൗകികന്മാരാണ്. അവർക്ക് ഒരു പ്രത്യേക സമുദായത്തെ വല്ല നിർദ്ദിഷ്ടമാർഗ്ഗങ്ങളിലൂടെ നയിക്കേണ്ട ചുമതല ഉണ്ടായിരിക്കില്ല; ഉണ്ടായിരുന്നാൽ, അവർക്ക് അതിൽ വിജയം സിദ്ധിക്കയുമില്ല. നല്ലതെന്നു തോന്നുന്നതിനെ അവർ വിളിച്ചു പറയും. മറ്റുള്ളവർ കേട്ടാലും കേട്ടില്ലെങ്കിലും അവർക്ക് വഴക്കുമില്ല.

'ശ്രീനാരായണധർമ്മപരിപാലനയോഗം' തീയ്യരുടെ ഗുണത്തിന്നായി ഒരു വ്യവസ്ഥിതമായ കാര്യപരിപാടിയെ മുൻനിറുത്തി പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന സംഘമാണ്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒന്ന്, മതപരിഷ്ക്കരണമാകുന്നു. 'ശ്രീനാരായണ ധർമ്മം' എന്ന പദം തന്നെ ശ്രീനാരായണഗുരുവിന്റെ മതം എന്ന അർത്ഥത്തെയാണു വിവക്ഷിക്കുന്നത്. 'ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം മനുഷ്യന്' എന്നുള്ളതാണ് ആ മതം എന്നു നിങ്ങൾക്കും അറിയാമല്ലോ. സ്വാമി തൃപ്പാദങ്ങളുടെ ഈ ആദർശത്തെ ലാക്കാക്കിയുള്ള മതപരിഷ്ക്കരണമാണ് എസ്. എൻ. ഡി. പി. യോഗത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിൽ ഉള്ളതെന്ന് ഇനി വ്യാഖ്യാനിക്കേണ്ടതില്ലല്ലോ. ഇതിനും ബുദ്ധമതത്തിനും തമ്മിൽ സാരമായ ചില വ്യത്യാസങ്ങൾ ഉണ്ട്.

സ്വാമിയെ 'അഭിനവബുദ്ധൻ' എന്നു നമ്മിൽ ചിലർ ചിലപ്പോൾ വിശേഷിപ്പിക്കാറുണ്ട്. അതു ബുദ്ധഭഗവാനോടുള്ള ശീലസാമ്യത്തെ

അടിസ്ഥാനമാക്കി നമ്മൾ ചെയ്യുന്ന അപദാനമാകുന്നു. ആദ്ധ്യാത്മികമായ അഭിപ്രായത്തിലുള്ള സാമ്യത്തെ ആധാരമാക്കി ചെയ്യുന്നതല്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ, 'പല മതസാരവുമേകം' എന്നു സ്വാമി പറയുന്നു. ബുദ്ധദേവൻ ഒരിക്കലും അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. 'ഒരു മതം' എന്ന സ്വാമികളുടെ സിദ്ധാന്തവും മേൽപ്രകാരം സാരനിർണ്ണയം ചെയ്തു സിദ്ധിക്കുന്ന ഏകത്വത്തെ ആസ്പദീകരിച്ചുള്ളതാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് സ്വാമിക്ക് എല്ലാ മതത്തേയും അതാതിനുള്ള അദ്ധ്യാത്മികമായ ലക്ഷ്യത്തിന്റെ അഭേദത്തെ ആധാരമാക്കി സ്നേഹിപ്പാൻ കഴിയുന്നു. നമ്മളിൽ ചിലരാകട്ടെ, ഹിന്ദുമതത്തെ കഠിനമായി ആക്ഷേപിക്കുകയും ബുദ്ധമതത്തെ അമിതമായി സ്തുതിക്കയും ചെയ്യുന്നു.

സ്വാമിയുടെ മതത്തിനും ബുദ്ധമതത്തിനും തമ്മിലുള്ള വേറൊരു വ്യത്യാസം – എറ്റവും സാരമായ വ്യത്യാസം – സ്വാമി 'ഒരു ദൈവം മനുഷ്യനു' എന്നു സിദ്ധാന്തിച്ചിരിക്കുന്നതാകുന്നു. 'ദൈവം' എന്ന ശബ്ദത്താൽ വിവക്ഷിച്ചിരിക്കുന്ന ഈശ്വരന്ന് ബുദ്ധമതത്തിൽ യാതൊരു സ്ഥാനവും ഇല്ല. ഈ സംഗതിയെ കുറെക്കൂടി വിസ്തരിച്ചു ഞാൻ ഒടുവിൽ പറയാം.

എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗത്തിന്റെ കാര്യപരിപാടിയിലുള്ള തുല്യപ്രധാനമായ മറ്റൊരു സംഗതി സുസമ്മതമായ ആധുനികാദർശങ്ങൾ അനുസരിച്ചു തീയ്യരുടെ സാമുദായികജീവിതത്തെ, അല്ലെങ്കിൽ സമുദായസ്ഥിതിയെ, പരിഷ്ക്കരിക്കുകയാകുന്നു. ഇതിൽ സമുദായം നന്നാകുന്നതിനുള്ള ലൗകികമായ സകല ശ്രമങ്ങളും ഉൾപ്പെടുന്നു. പുതിയ രാജ്യഭരണനയം അനുസരിച്ചു സമുദായത്തിന്റെ പൗരാവകാശങ്ങളെ സ്ഥാപിപ്പാൻ നടത്തുന്ന പ്രക്ഷോഭണങ്ങൾക്കും ഈ ശ്രമങ്ങളിൽ പ്രധാനമായ ഒരു സ്ഥാനമാണുള്ളത്. ഇതിൽ നമ്മളെ മുഖ്യമായി സഹായിക്കുന്നത് നമ്മളുടെ സംഘബലമാകുന്നു. സ്വാമിയുടെ മതം ഈ സംഘത്തിന് അനുഗുണമായിട്ടുള്ളതാണ്. ബുദ്ധമതം, ആലോചിച്ചുനോക്കുന്ന ചിലർക്ക്, ഇതിൽ പ്രതികൂലമായിരിക്കുമെന്നു തോന്നുകയില്ലെങ്കിലും പെട്ടെന്നു പറയു

മ്പോൾ ഭിന്നമതമാണെന്നുള്ള പ്രതീതികൊണ്ടുതന്നെ, അതിൽ പലർക്കും ഭിന്നാഭിപ്രായമുണ്ടാകുമെന്നുള്ളത് അനുഭവസിദ്ധമാണ്. ഈ ഭിന്നാഭിപ്രായംതന്നെ വാശിയുള്ളവരുടെ ഇടയിൽ കക്ഷി വഴക്കായിത്തീരാവുന്നതും, അങ്ങനെയുള്ള ഭിന്നിപ്പ് സമുദായശക്തി യെ നാമാവശേഷമാക്കിച്ചെയ്യുന്നതുമാണ്. ഈ പരിതാപകരമായ പതനത്തെ എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗം സ്വരക്ഷയെ ഓർത്തു സഹജമായിത്തന്നെ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അതുപോലെ കൊച്ചി യിലെ 'തീയ്യർമഹാജനയോഗ'വും, മലബാറിലെ 'തീയ്യർ മലബാർ യോഗ'വും, 'ജ്ഞാനോദയ'യോഗവും എന്നുവേണ്ട, നമ്മുടെ സമുദായം മുഴുവനും, ആ സംഗതിയിൽ ഭയപ്പെടേണ്ടതാകുന്നു. അതുകൊണ്ടും സമുദായത്തിന്റെ പ്രാതിനിദ്ധ്യം വഹിക്കുന്ന എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗത്തിന്റെ വാർഷിക സമ്മേളനത്തിൽ ആദ്ധ്യക്ഷ്യം വഹിച്ച ഒരു സമുദായസ്നേഹിയുടെ മസ്തിഷ്ക്കാണു ക്കൾ ഈ വക വിചാരങ്ങളാൽ വിസ്ഫുരിതമായിരിക്കുന്നെങ്കിൽ അതു തെറ്റാണോ? തെറ്റായാൽക്കൂടി, നിങ്ങളെപ്പോലുള്ള ഒരു നേതാവ് അതിനെ സ്നേഹബുദ്ധ്യാ ക്ഷമിക്കേണ്ടതല്ലയോ?

നിങ്ങളുമായി എനിക്കു പതിനെട്ടുകൊല്ലത്തിൽ കുറയാത്ത കാലത്തെ പരിചയം ഉണ്ട്. എസ്.എൻ.ഡി.പി. യോഗത്തിന്റെ ദൂതന്റെ നിലയിൽ ആദ്യം ഞാൻ മലബാർ സന്ദർശിച്ചപ്പോൾ ഒന്നാമതായി വന്നുകണ്ടത് നിങ്ങളെയായിരുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ദയനീയാവസ്ഥയെപ്പറ്റി ഇത്ര ഗാഢമായും ദൈർഘ്യമായും സർവദാ ചിന്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന നിങ്ങളെപ്പോലെ അനുതാപ ശാലിയായ ഒരു നേതാവിനെ ഞാൻ ഇന്നുവരെ കണ്ടിട്ടില്ല. ഈ അനുതാപം നിങ്ങൾക്ക് നിങ്ങളെ ചിന്തിച്ചുള്ളതല്ല. ലോകത്തിലുള്ള ഏത് ആഭിജാതമാന്യനോടും അർദ്ധാസനം അർഹിക്കുന്ന എല്ലാ യോഗ്യതകളും ഭാഗ്യങ്ങളും നിങ്ങൾക്കു സ്വായത്തമാണെന്ന്, മുഖ സ്തുതിശങ്കകൂടാതെ പറയാവുന്നതാണ്. ജാതികൃതമായ അസ്വാ തന്ത്ര്യം നിങ്ങൾക്കു മാനസികമായല്ലാതെ, ബാഹ്യമായി അനുഭവി ക്കേണ്ടതില്ലെന്നുള്ള വസ്തുത നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതിയെപ്പറ്റി വിവരമുള്ള

ആർക്കും അറിയാവുന്നതാണ്. പിന്നെ നിങ്ങളുടെ അനുതാപം നിഷ്ക്കളങ്കവും ഗാഢവും ആയ സമുദായസ്നേഹത്തിൽനിന്നു മാത്രം ഉണ്ടായതാകുന്നു. എന്നാൽ ഈ സ്നേഹമല്ലാം ഒലിച്ചു ചെന്നു വല്ല മരുഭൂമിയിലും താണുപോകയാണെന്നു നിങ്ങൾ ഒരിക്കലും ശങ്കിക്കരുത്. കേരളത്തിലെ ഇരുപതു ലക്ഷത്തോളം ഹൃദയങ്ങളിൽ അത് അനുസ്പന്ദനം ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണെന്ന് എനിക്കു ശപഥം ചെയ്യാൻ കഴിയും.

എന്നാൽ നിങ്ങളുടെ മതപരിവർത്തനപ്രസ്ഥാനത്തെപ്പറ്റി സമുദായത്തിൽ പ്രാധാന്യവും ബുദ്ധിശക്തിയും അന്തസ്സും ഉള്ള മറ്റു പല മാന്യന്മാർക്കും വിപ്രതിപത്തിയാണ് ഉള്ളതെന്നു ഞാൻ അറിഞ്ഞിട്ടുള്ള വസ്തുതയെ ഈ സന്ദർഭത്തിൽ പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. തിരുവിതാംകൂറിൽ ഇതിന്ന് അനുകൂലിക്കുന്നവർ വളരെ വളരെ ചുരുക്കമാകുന്നു. കൊച്ചിയിൽ ചില മാന്യന്മാർ ബുദ്ധമതപക്ഷപാതികളായി ഉണ്ടെങ്കിലും അവിടുത്തെയും ബഹുജനാഭിപ്രായം ഇപ്പോൾ അനുകൂലമല്ലെന്നാണ് എനിക്കു മനസ്സിലായിട്ടുള്ളത്. മലബാറിലും അങ്ങനെതന്നെയെന്നാണ് എന്റെ അറിവ്. എന്നാൽ ഈ വിപ്രതിപത്തി, അല്ലെങ്കിൽ വൈമനസ്യത്തിൽ നൂറ്റിനു തൊണ്ണൂറും, ഗുണദോഷചിന്തയുടെ ഫലമായിട്ടുള്ളതല്ലെന്നും, നേരെമറിച്ചു മനസ്സിന്റെ സ്ഥിതിസ്ഥാപകസ്വഭാവം കൊണ്ടു മാത്രം ഉണ്ടായതാണെന്നും നമുക്കൊക്കെ അറിയാവുന്നതാണ്. ഈ മനഃസ്ഥിതിയെപ്പറ്റിയാണ് ഞാൻ എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളത്. ഒരു സമുദായനേതാവിന്റെ നിലയിൽ നിങ്ങൾ നിങ്ങളുടെ സമുദായത്തോട് പ്രത്യേകമായി മതം മാറാൻ പറയുമ്പോൾ, അത് ബുദ്ധമുനി പറയുന്ന പോലെ ഓരോ വ്യക്തിയുടേയും നിർവാണത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചല്ലെന്നും ലൗകികമായ സ്വാതന്ത്ര്യത്തിനായി സംഘത്തോടെ മതം മാറാൻ (Wholesale Conversion) വിവക്ഷിച്ചുകൊണ്ടാണെന്നും മനസ്സിലാക്കുന്നതിന് അസാധാരണ ഊഹാപോഹശക്തികളൊന്നും വേണമന്നില്ല. ജനങ്ങളുടെ മേൽസൂചിപ്പിച്ച മനഃസ്ഥിതിയിൽ അതു സാദ്ധ്യമാവാൻ

ഇനി എത്ര ശതവർഷങ്ങൾ വേണമെന്നും അതിനിടയിൽ ലോകത്ത് എന്തെല്ലാം മാറ്റങ്ങളാണ് വരാൻപോകുന്നതെന്നും ആർക്കറിയാം? ജ്യോതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായോ പ്രകൃതിശാസ്ത്രസംബന്ധമായോ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള പുതിയ ഉപജ്ഞാനങ്ങൾ പോലെ, ജനങ്ങളുടെ വിശ്വാസങ്ങളെ പാടേ മാറ്റത്തക്ക അത്ഭുതകരമായ ശക്തിയൊന്നും നമ്മുടെ ഇടയിൽ 2500 കൊല്ലമായി ഏറെക്കുറെ അറിയപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന പഴയ ബുദ്ധമതത്തിന് ഉണ്ടാവാൻ തരമില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. സെയിന്റ് അഗസ്റ്റിനും മാർട്ടിൻ ലൂതറും മതം പ്രസംഗിച്ചത് ഓരോ രാജ്യത്തെ മുഴുവൻ ജനതയോടായിരുന്നു; ചെറിയ ഒരു ജനവിഭാഗത്തോടായിരുന്നില്ല; പ്രത്യേക അസ്വാതന്ത്ര്യങ്ങളാൽ കഷ്ടപ്പെടുന്ന ഒരു ജനവിഭാഗത്തോടായിരുന്നില്ല. അവരുടെ പ്രധാന ഉദ്ദേശ്യവും മതപരിഷ്ക്കാരമായിരുന്നു. ജാതിപരിഷ്ക്കാരമായിരുന്നില്ല. എന്നിട്ടുതന്നെ, എത്ര ഭയങ്കരമായ വിപ്ലവങ്ങളാണ് അതുനിമിത്തം ഉണ്ടായത്! തീയ്യരുടെ ഇടയിലും ഇങ്ങനെയുള്ള വിപ്ലവങ്ങൾ ഉണ്ടാകുന്നത് ഇന്നത്തെ സ്ഥിതിക്ക് ആശാസ്യമാണോ? അതു സമുദായശക്തിയെ വൃഥാ ക്ഷയിപ്പിച്ച്, പുരോഗതിയെ തടയുകയില്ലയോ? പക്ഷേ, സമുദായ ത്തെത്തന്നെ ശിഥിലമാക്കി ഭിന്നമതങ്ങളിൽ ലയിപ്പിച്ചു സ്വരൂപനാശം വരുത്തിയെന്നും വരാവുന്നതല്ലയോ? അങ്ങനെയായാൽ നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം സഫലമാകുമോ? അതുകൊണ്ട് ആ വക ഉപമകളും ചരിത്രങ്ങളും പ്രസംഗത്തിന്റെ ഭംഗിക്കും പ്രൗഢിക്കും അല്ലാതെ പ്രകൃതത്തിന് അനുപയുക്തമാണെന്നു പറയേണ്ടിവരുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു.

ഇനി ജാതിജന്യമായ സകല അവശതകൾക്കും ബുദ്ധമതം ഏക സഞ്ജീവനിയാണെന്നു നിങ്ങൾ ഉറപ്പുപറയുന്നതിനെത്തന്നെ നോക്കാം. ഒരു തീയ്യൻ ബൗദ്ധനായിക്കഴിഞ്ഞാൽ ഉയർന്ന ജാതി ഹിന്ദുക്കൾ, ഹിന്ദുവെന്ന നിലയിൽ അവനെ താണ ജാതിക്കാരനായി പിന്നെ ഗണിക്കയില്ലെന്നും നിങ്ങൾ പറയുന്നു. ഇതി വെറും ഒരു ഊഹം, അല്ലെങ്കിൽ സങ്കല്പം മാത്രമാകുന്നു. ക്രിസ്ത്യാനിമതത്തിൽ ചേർന്ന പുലയരും പറയരും നമ്മുടെ നാട്ടിൽ പലേടത്തും

ഉണ്ട്. മതപരിവർത്തന 'രസവാദം[2]' ആ കാരിരുമ്പുകളെ ഇനിയും തങ്കമാക്കീട്ടില്ല. ബുദ്ധമതം പല താണ വർഗ്ഗക്കാരെയും പൊക്കീട്ടുണ്ട്. ശങ്കരൻ, രാമാനുജൻ, ശ്രീകൃഷ്ണചൈതന്യൻ മുതലായ പല ആചാര്യന്മാരും പല വർഗ്ഗക്കാരെ ഉന്നമിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇങ്ങനെയുള്ള ഉന്നമനം ഉന്നമിപ്പിക്കുന്നവരുടെ പാത്രതയേയും കാലദേശാവസ്ഥകളേയും അനുസരിച്ചു സാധ്യമാകുന്നതാണ്. അതുകൊണ്ടാണ് അതു നമ്മൾ വിചാരിക്കുമ്പോളൊക്കെ സംഭവിക്കാത്തത്. വിശേഷിച്ചും ഈ വക സംഗതികൾ താണവർഗ്ഗക്കാരുടെ സമുദായസ്ഥിതിയെ പൊക്കുക മുതലായ ബാഹ്യകാര്യങ്ങൾ ഒന്നും ഈ മതത്തിന്റേയോ ആ മതത്തിന്റേയോ പ്രത്യേക ഗുണങ്ങളായി ഞാൻ വിചാരിക്കുന്നില്ല.

നാമൊക്കെ ഇന്നു ബുദ്ധമതക്കാരായാൽ വെളിയിൽനിന്നു നമ്മുടെ സ്ഥിതിയെ പെട്ടെന്ന് ഉന്നമിപ്പിക്കത്തക്ക ശക്തിയായ സഹായങ്ങൾ വല്ലതും ഉണ്ടാകുമെന്നു നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്നുവോ? തങ്ങളുടെ രാജ്യത്തുതന്നെ മതസംബന്ധമായ ഉണർച്ചയുണ്ടാക്കാൻ കഴിയാതിരിക്കുന്ന നിർജ്ജീവമായ ഇന്നത്തെ ബുദ്ധസംഘങ്ങളിൽ നിന്നു നമ്മൾക്ക് എന്തു സഹായമാണു പ്രതീക്ഷിക്കാവുന്നത്? അങ്ങനെയാണെങ്കിൽ ടി.കെ. മാധവൻ അവർകൾ പറയുന്നപോലെ എന്തുകൊണ്ടു നമ്മൾക്കു ക്രിസ്ത്യാനികളായിക്കൂടാ? ലോകം മുഴുവൻ ശക്തിപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന ക്രിസ്തീയസഭകളിൽ ഏതിലെങ്കിലും നിന്നു പ്രായോഗികവും പ്രബലവുമായ സഹായങ്ങൾ നമ്മൾക്കു കിട്ടുന്നതാണല്ലോ? കേരളത്തിൽ ഇപ്പോൾത്തന്നെയുള്ള പതിന്നാലു ലക്ഷം ക്രിസ്ത്യാനികളോടുകൂടി പതിനെട്ടുലക്ഷം തീയ്യരേയും ചേർത്തു നോക്കുക. ആ സമുദായബലം തന്നെ ഇതരവർഗ്ഗങ്ങൾ ഭയപ്പെടത്തക്കതായിരിക്കുമല്ലോ. അല്ലെങ്കിൽ സി.വി.കുഞ്ഞുരാമൻ അവർകൾ സൂചിപ്പിക്കുംപോലെ വഴിതെറ്റാൻ പറയുന്ന മേൽജാതിക്കാരന്റെ മൂക്കിനുനേരെ മുഷ്ടി ചുരുട്ടാൻ ഹസ്തസിരകളെ സ്വരിപ്പി

2 ഇരുമ്പു മുതലായ താണ ലോഹങ്ങളെ രസം, ഗന്ധകം മുതലായവ ചേർത്തു സ്വർണ്ണമോ വെള്ളിയോ ആക്കാനുള്ള വിദ്യ (Alchemy).

ക്കുന്ന പൗരുഷമുള്ള ഇസ്ലാംമതം സ്വീകരിപ്പാൻ നിങ്ങൾ എന്തു കൊണ്ടു ഞങ്ങളോട് ഉപദേശിക്കുന്നില്ല? ഇസ്ലാംമതത്തേക്കാൾ സമഭാവനയ്ക്കും ഐകമത്യത്തിനും വിശ്രുതമായ മതം വേറെ ഇല്ലെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണല്ലോ. ഇവിടെ നിങ്ങൾ നിശ്ചയമായും നോക്കിയതു സമുദായത്തിന്റെ മനഃസ്ഥിതിയാകുന്നു. സമുദായ ത്തിന്റെ ഇന്നത്തെ മതത്തോടു ബുദ്ധമതത്തിനുള്ള ചില സാമ്യവും സാമീപ്യവും ആകുന്നു നിങ്ങളെ പ്രേരിപ്പിച്ചത്. ഞാൻ പറഞ്ഞ മനശ്ശാസ്ത്രീയമായ പ്രവണതയെ നിങ്ങൾ അറിയാതെയാണെങ്കിലും ഇവിടെ പരിഗണിച്ചിരിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആയാൽത്തന്നെ ഹിന്ദുമത ത്തോടു കുറേക്കൂടി ആന്തരസാമ്യമുള്ള ആര്യസമാജത്തെ നിങ്ങൾ എന്തുകൊണ്ട് അവഗണിക്കുന്നു? പഞ്ചമനെ അവന്റെ കുടിലിൽ ചെന്നു പിടിച്ചുകൊണ്ടുവന്ന് ബ്രഹ്മണനാക്കാൻ സഫലമായി യത്നിച്ചുവരുന്ന ദയാനന്ദമതത്തെ എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങൾ ബഹുമാ നിക്കുന്നില്ല? എന്തുകൊണ്ട് തീയ്യർക്ക് ആര്യബ്രഹ്മണനായിക്കൂടാ? മതത്തിന്റെയും സമസൃഷ്ടിസ്നേഹത്തിന്റെയും പേരിൽ നിങ്ങളുടെ മുററത്ത് നടക്കുന്ന ആര്യസമായക്കാരുടെ അത്ഭുതകരമായ ഉദാര പ്രവൃത്തികൾ ലോകത്ത് ഇന്നുള്ള ഏതു ബുദ്ധസംഘത്തിൽനിന്ന് നിങ്ങൾക്ക് പ്രതീക്ഷിപ്പാൻ കഴിയും? പൂണൂലു കെട്ടാനും ഹോമം കഴിക്കാനും ഉള്ള മടികൊണ്ടായിരിക്കാം നിങ്ങൾ അതിനെ സ്വീകരി ക്കാത്തത്. എന്നാൽ ബ്രഹ്മമതം അംഗീകരിക്കരുതോ? നവീന ജീവിതാദർശങ്ങൾക്ക് അനുഗുണവും ഉൽക്കൃഷ്ടമതശാസ്ത്രങ്ങൾക്ക് അവിരുദ്ധവും ആയി രാജാരാമമോഹനറായി മുതലായ വിശ്വ വിശ്രുത പണ്ഡിതന്മാർ സ്ഥാപിച്ചതും ഡോക്ടർ രവീന്ദ്രനാഥടാഗോർ മുതലായ ഋഷിമാരും ഇന്ത്യൻ രാഷ്ട്രീയ നേതാക്കന്മാരുടെ മുന്നണിയിൽ നില്ക്കുന്ന അനേകപുരുഷരത്നങ്ങളും സ്ത്രീരത്നങ്ങളും അംഗങ്ങളായുള്ളതും നമ്മളിൽ ചില മാന്യസഹോദരന്മാർ അവിട വിടെ ഇപ്പോൾത്തന്നെ വച്ചിരിക്കുന്നതുമായ, ജാതിയില്ലാത്ത ബ്രഹ്മ സമാജം എന്തുകൊണ്ട് നിങ്ങളുടെ ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിച്ചില്ല? അതിന്റെ പ്രചാരത്തിന്റെ മന്ദത കണ്ടിട്ടായിരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ

തീയ്യന്റെ ജാതിക്കറ അതുകൊണ്ടു നീങ്ങില്ലെന്നു കണ്ടിട്ടായി രിക്കാം.

ബുദ്ധമതത്തിനു സമുദായത്തിൽ ശീഘ്രതരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിക്കുമെന്ന് നിങ്ങൾ എങ്ങനെ മുൻകൂട്ടി നിർണ്ണയിച്ചു? അതിന്നു നിങ്ങൾക്കുള്ള ഗമകങ്ങൾ എന്തായിരുന്നു? തീയ്യൻ, ബൗദ്ധൻ കൂടിയായാൽ അവന്റെ കറ മലിനതരമാകയില്ലെന്നു തീർച്ചയാക്കാൻ നിങ്ങൾ ധൈര്യപ്പെട്ടത് എങ്ങനെ? തീയ്യനു ബുദ്ധമതം സ്വാതന്ത്ര്യം നല്കുമെങ്കിൽ ചെറുമനും ആ മതം സ്വീകരിച്ചാൽ ഉടനെ സ്വാതന്ത്ര്യം ഉണ്ടാകുമോ? തീയ്യർ ആയിരം കൊല്ലത്തിനു മുമ്പ് ലങ്കാദ്വീപിൽനിന്നു കേരളതീരത്തിൽ ഇറങ്ങിയ പ്പോൾത്തന്നെ ബുദ്ധമതക്കാരായിരുന്നതിനാൽ അവർ വീണ്ടും ആ മതം സ്വീകരിക്കുന്നത് ഉത്തമമാണെന്ന് ചിലർ അഭിമാനിക്കുന്ന തായി കാണുന്നു. തീയ്യരുടെ ആഗമത്തെ സംബന്ധിച്ച ഈ ഐതിഹ്യം ഇന്നും സിദ്ധാന്തദശയിൽ എത്തീട്ടില്ലാത്ത ചരിത്ര സംബന്ധമായ ഒരു ഊഹം മാത്രമേ ആകുന്നുള്ളു. അതിനെ സമ്മതിച്ചാൽത്തന്നെ ക്രിസ്തുവിന്നു മുമ്പ് 250–ൽ സിലോണിൽ ബുദ്ധമതം എത്തുന്നതിനു മുമ്പ് തീയ്യരുടെ പൂർവ്വന്മാർ അവിടെ ആയിരുന്നെങ്കിൽ, അവരുടെ അന്നത്തെ മതം നമുക്കിന്ന് അത്യു ത്തമമായി തോന്നേണ്ടതാകുന്നു. എന്നുതന്നെയല്ല, നമ്മളെല്ലാം ഈ നിലയിൽ ഇന്നു കേരളം വിട്ടു വല്ല ബുദ്ധമതരാജ്യത്തും അഭിനി വേശിപ്പാൻ പോകയാണെങ്കിൽ അവിടെ നമ്മുടെ സന്താനങ്ങൾ അവരുടെ പൂർവ്വന്മാരുടെ മതമായ ഹിന്ദുമതത്തെ അഭിമാനപൂർവം പുനഃസ്വീകരിക്കയും ആയിരം കൊല്ലത്തിനു മേലായി ആടുത്ത പൂർവന്മാർ അനിഷ്ഠിച്ചുവന്ന മതത്തെ പരിത്യജിച്ചുകളഞ്ഞ നമ്മളുടെ മതാഭിമാനത്തെ അവഹേളിക്കുകയും പൗരുഷത്തെ സംശയിക്കയും ചെയ്യാവുന്നതുമല്ലേ? വിശേഷിച്ചും അതെല്ലാം പൂർവാചാരപ്രിയന്മാരുടെ ഒരുവക ദുരഭിമാനങ്ങളാകുന്നു. ഉൽപതി ഷ്ണുവായ നിങ്ങൾക്ക് അതു വരാൻ തരമില്ല. അതുകൊണ്ട്, അതല്ല; പിന്നെയോ? ബുദ്ധമതം നല്ലതെന്നു തോന്നി, അതിനെ സ്വീകരിച്ചു;

സ്വീകരിപ്പാൻ സമുദായത്തെ ഉപദേശിക്കയും ചെയ്യുന്നു. നല്ലതിനെ ആർക്കും തിരഞ്ഞെടുക്കാം; ആർക്കും ഉപദേശിക്കുകയും ചെയ്യാം; എന്നാണു പറയുന്നതെങ്കിൽ ശരി, ഇനി അതിന്റെ നന്മയെപ്പറ്റി ആലോചിച്ചാൽ മതിയല്ലോ.

ഒരു മതത്തിനു പ്രധാനമായി ധർമ്മം, മോക്ഷം എന്നു രണ്ടു വശങ്ങളാണുള്ളത്. ബുദ്ധമതത്തിലെ ധർമ്മമാർഗ്ഗത്തെപ്പറ്റി ആർക്കും ആക്ഷേപിക്കുവാൻ തരമില്ലാത്തതാകുന്നു. ധർമ്മം (സദാചാരം) തന്നെ സർവപ്രധാനമായി കരുതുന്ന മതം ഇതുപോലെ ലോകത്ത് വേറൊന്നില്ലെന്നുള്ളത് പ്രസിദ്ധമാണ്. മോക്ഷം എന്നത് ജീവിതത്തിന്റെ അവസാനാവസ്ഥയാകുന്നു. അതു തത്ത്വശാസ്ത്ര പ്രതിപാദ്യമായ വിഷയമാണ്. ബുദ്ധമതത്തിലെ തത്ത്വശാസ്ത്രം വളരെ പ്രൗഢമാകുന്നു. അതിലെ സിദ്ധാന്തപ്രകാരം ജീവിതം, അനവധി ജന്മങ്ങൾക്കുശേഷം ജ്ഞാനത്താൽ സർവസംസ്ക്കാരങ്ങളും നശിച്ചു നിർവാണം പ്രാപിക്കുന്നു. ഈ നിർവാണം സർവനാശം, അല്ലെങ്കിൽ, ശൂന്യം ആകുന്നു. ഇതിനെപ്പറ്റി ഇവിടെ വിസ്തരിച്ചു പറവാൻ തരമില്ല. പ്രമാണജഡന്മാരല്ലാത്ത സ്വതന്ത്രചിന്തകന്മാർക്ക് ഈ ഭാഗം വിചാരരമണീയമായിട്ടുള്ളതാകുന്നു.

ആംഗലതത്ത്വജ്ഞാനിയായ ജോൺ സ്റ്റുവർട്ട് മിൽ, ബുദ്ധമതക്കാരുടെ നിർവാണം ഒരിക്കൽ ലോകത്തു സർവസമ്മതമായിത്തീർന്നേക്കാമെന്നു സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളതിനെ ഞാൻ ഈ അവസരത്തിൽ അഭിമാനപൂർവം സ്മരിക്കുന്നു. ഒരു മതത്തിന്റെ പാരമ്യത്തെപ്പറ്റി ഇതിലധികം പറഞ്ഞിട്ട് ആവശ്യമില്ല. എന്നാൽ ഇത് പുസ്തകത്തിലെ ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റിയുള്ള അഭിപ്രായമാണ്. ആവക സാരാംശങ്ങൾ എല്ലാ മതങ്ങളിലും ഏറക്കുറെ ഉൽക്കൃഷ്ടങ്ങളായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. വിശേഷിച്ചും വൈദികമതത്തിന്റെ രത്നകിരീടങ്ങളായ ഉപനിഷത്തുക്കളെപ്പറ്റി 'കാന്റ്' (Kant) മുതലായ പാശ്ചാത്യ തത്ത്വവിത്തുക്കൾ ഇതിലധികം ശ്ലാഘിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തിലെ പഞ്ചശീലങ്ങളും ദശകുശലങ്ങളും മറ്റും വേദാന്തത്തിലെ യമനിയമാദികളേക്കാൾ ശക്തിയും വ്യാപ്തിയും ഉള്ള സദാചാര

ങ്ങളാണോ? അഹിംസയെ ബുദ്ധമതം ഉച്ചമായി ഘോഷിക്കുന്നു. എങ്കിലും അത് ഇന്ന് അധികമായി അനുഷ്ഠിക്കുന്നതു ഹിന്ദു വൈദികന്മാരാകുന്നു. കേവലം സസ്യബുക്കായ ഒരു സമുദായം ഹിന്ദുക്കളിലല്ലാതെ കാണാൻ കഴികയില്ല. ബുദ്ധമതം പഴയ വൈദികമതത്തിന്റെ പരിശുദ്ധമായ തെളിവ് മാത്രമാണെന്നു പറയുന്നവരോട് ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതം പഴയ ബുദ്ധമതത്തിന്റെ സത്താണെന്ന് അവരുടെ എതിരാളി പറയും. മതങ്ങളെല്ലാം മലയരുവികൾപോലെ ഉന്നതങ്ങളായ സ്ഥാനങ്ങളിൽനിന്നും പുറപ്പെടുന്നവയാണ്. അവയുടെ അതാതുകാലത്തെ ശുദ്ധി അവ ഒഴുകുന്ന ദിക്കുകളുടെ ഗുണദോഷങ്ങളെ ആശ്രയിച്ചിരിപ്പാനേ തരമുള്ളു.

നിങ്ങൾ ഹിന്ദുമതത്തിലെ ജാതിശല്യത്തെയാണ് എപ്പോഴും ഊന്നിപ്പറയുന്നത്. ജാതിയെപ്പറ്റി പറവാനുള്ളതും ചുരുക്കത്തിൽ ഞാൻ മുമ്പു തന്നെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ബുദ്ധമതഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ചാതുർവർണ്യം വിധിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. ബുദ്ധസംഘങ്ങളിൽ വർണ്ണവ്യത്യാസം ഗണിച്ചുവന്നിരുന്നില്ലെന്നുള്ളതും ശരിതന്നെ. എന്നാൽ സംഘങ്ങൾക്ക് ജനങ്ങളുടെ മേൽ ലൗകികാധാരം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ജനങ്ങളുടെ ഇടയിൽ മുമ്പു തന്നെ മുളച്ചുവളർന്ന ജാതിവിചാരങ്ങളെ പറിച്ചുകളവാൻ സംഘങ്ങൾ കാര്യമായി പ്രവർത്തിച്ചിട്ടുമില്ല. ഇത് ചരിത്രസിദ്ധമായ വസ്തുതയാകുന്നു. ബുദ്ധമതരാജ്യങ്ങളിൽ ജാതിബാധ തീരെ ഇല്ലെന്ന് പറയാവുന്നതായി അറിയപ്പെടുന്ന രാജ്യം ബർമ്മ മാത്രമാകുന്നു. അതു ദേശീയമായ വല്ല കാരണങ്ങളാലും സംഭവിച്ചതാണെന്നു വാദിക്കാം. ജപ്പാനിൽ അടുത്ത കാലംവരെ ഭയങ്കരമായ ജാതിശല്യം ഉണ്ടായിരുന്നു. അതു രാഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യം പ്രമാണിച്ച് അവിടെ നിർത്തൽ ചെയ്കയാണ് ഉണ്ടായത്. ഇവിടെയും രഷ്ട്രീയമായ ആവശ്യം ജാതിയോടു മല്ലിട്ടു തുടങ്ങിയതിനു ചില ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ഇന്നു നമ്മൾ കാണുന്നുണ്ടല്ലോ. ഭാരതമഹാസഭയുടെ കീഴിൽ ഇപ്പോൾ നടക്കുന്ന അയിത്തവർജ്ജനപ്രസ്ഥാനവും മിശ്രഭോജനസംരംഭവും, ഫലപ്രദമായിത്തീരുമെങ്കിൽ ജാതി നിർജ്ജീവമായിത്തീരുന്നതാണ്. ജനാഭി

പ്രായത്തിനു ശക്തി ഉണ്ടാകുമ്പോൾ ശാസ്ത്രസമ്മതി സിദ്ധിച്ച അനാചാരങ്ങൾകൂടി മാറിപ്പോകുന്നതാണെന്നു ലോകചരിത്രം നമ്മെ പഠിപ്പിക്കുന്നു.

മേൽപ്പറഞ്ഞ സംഗതികളാൽ, നിങ്ങൾ ഉദ്ദേശിച്ച മെച്ചം ബുദ്ധ മതത്തിന് ഇല്ലെന്നു വിശദമാകുന്നു. എന്നാൽ തീയ്യരുടെ ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതത്തേക്കാൾ ബുദ്ധമതം അവർക്കു നല്ലതെന്നാണു നിങ്ങൾ സങ്കല്പിക്കുന്നതെങ്കിൽ അതി ശരിയെന്നു സമ്മതിപ്പാൻ തരമി ല്ലെന്നു കാണുന്നതിൽ വ്യസനിക്കുന്നു. ഞാനും നിങ്ങളും ശ്രീ നാരായണഗുരുസ്വാമിയും തീയ്യസമുദായത്തിലെ അംഗങ്ങളാണ്. നമ്മൾ ആരും കുരുതി കഴിയ്ക്കാനും പൂരം തുള്ളാനും പോകാറില്ല. നമ്മളെപ്പോലെ അനേകായിരം ആളുകൾ വേറെയും ഉണ്ട്; അവരും അതിനു പോകാറില്ല. സമുദായത്തിലെ പാമരജനങ്ങൾ മാത്രമേ ആവക ആരാധനകൾ തുടർന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്നുള്ളു. നമ്മളെക്കാൾ ഉയർന്നവരെന്നഭിമാനിക്കുന്ന വർഗ്ഗക്കാരിൽ ഉള്ള അപരിഷ്കൃതാംഗ ങ്ങളും അത് ചെയ്യുന്നുണ്ടുതാനും. ഒരേ മതം അനുഷ്ഠിക്കുന്ന ആളുകൾ അസംഖ്യങ്ങളായിരിക്കും. അവരുടെയെല്ലാം നടപടികൾ ഒന്നുപോലെ ഇരുന്നുവെന്നു ഒരിടത്തും വരുന്നതല്ല. അതിനു സമുദായസ്ഥിതിയെ അല്ലാതെ മതത്തെ കുറ്റം പറയുന്നത് ശരി യുമല്ല. അങ്ങനെയുള്ള കുറ്റങ്ങളെ തിരുത്തേണ്ടതു സമുദായ നേതാക്കളുടെ ജോലിയുമാകുന്നു. സ്വാമിതൃപ്പാദങ്ങളും, എസ്.എൻ. ഡി.പി. യോഗം മുതലായ സ്ഥാപനങ്ങളും നമ്മുടെ സമുദായ ത്തിലെ ആവക ന്യൂനതകൾ പരിഹരിക്കുവാൻ വളരെയൊക്കെ പരിശ്രമിച്ചിട്ടുണ്ട്; ശ്രമിച്ചുവരികയുമാകുന്നു.

ബുദ്ധമതത്തിന്റെ ദുഷിച്ചഭാഗങ്ങളിലും ഈ വക അനാചാര ങ്ങൾ പലതും ഉണ്ടായിരിക്കും. ഉത്തരദേശബുദ്ധമതം, അല്ലെങ്കിൽ മഹായാന ബുദ്ധമതം മന്ത്രങ്ങൾ, തന്ത്രങ്ങൾ, കൂടപത്രങ്ങൾ, ജന്തുബലികൾ എന്നുവേണ്ടാ, ദുഷിച്ച് ഹിന്ദുമതത്തിലുള്ളതിൽ പതിന്മടങ്ങു ഭയങ്കരമായ അനവധി ദുരാചാരങ്ങൾക്ക് അട്ടിപ്പേറു സിദ്ധിച്ച തറവാടാണെന്നുള്ളതു പ്രസിദ്ധമാണ്. ഹീനയാനബുദ്ധമത

വും അതിന്റെ ആദിസിദ്ധാന്തങ്ങളിൽ നിഷ്ക്കർഷയോടുകൂടിയല്ല ഇന്നു ദക്ഷിണദേശങ്ങളിൽ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നത്. അതുകൊണ്ട് ആ സങ്കല്പവും ശരിയല്ല.

ഇവിടെ ഒന്നുകൂടി പറവാനുണ്ട്. ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ പറയുമ്പോഴൊക്കെ അതിന്റെ നിർദ്ദോഷഭാഗങ്ങളെ മാത്രവും, ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി പറയുമ്പോൾ ദോഷാംശങ്ങളെ മാത്രവും ഉദാഹരിക്കുന്നതായി കാണുന്നു. ഈ താരതമ്യവിവേചനരീതി ശാസ്ത്രീയമോ ധർമ്മ്യമോ അല്ല. ഇത് അറിയാതെ വരുന്നതാണെങ്കിൽ പരിഹരിക്കേണ്ടുന്ന ന്യൂനതയും, അറിഞ്ഞുകൊണ്ട് ചെയ്യുന്നതാണെങ്കിൽ നിന്ദ്യമായ ഒരു അപരാധവും ആകുന്നു. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ആ ദൂഷണത്താൽ നിങ്ങളുടെ മനസ്സാക്ഷി വഞ്ചിതമാകയും വിവരമില്ലാത്ത അനവധി ശ്രോതാക്കൾ സംഗതികൾ തെറ്റിദ്ധരിക്കയും ചെയ്യുന്നു. പുതിയ പരിവർത്തനത്തിന്റെ തിരക്കിൽ നിങ്ങൾ അത് ഓർക്കുന്നുണ്ടായിരിക്കയില്ല. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ നിർവ്യാജം വ്യസനിക്കുന്നു.

ഒടുവിൽ എനിക്കു പറവാനുള്ളതു ബുദ്ധമതത്തിനുള്ള ഒരു പ്രത്യേക വൈഷമ്യത്തെപ്പറ്റിയാകുന്നു. ഈ മതത്തിൽ 'ആത്മാവ്' എന്നൊരു വസ്തുവെ അംഗീകരിച്ചിട്ടില്ല. രൂപവേദവിജ്ഞാനാദികളായ അഞ്ചു സ്കന്ധങ്ങൾ, അല്ലെങ്കിൽ അന്തഃകരണശാസ്ത്രീയങ്ങളായ ഏതാനും തത്ത്വങ്ങൾ അല്ലാതെ ജീവിതത്തിന്റെ ഘടകമോ നിയാമകമോ ആയ മറ്റൊരു ചൈതന്യവസ്തു ആവശ്യമില്ലെന്നാണ് അവർ പറയുന്നത്. ആത്മാവിനെത്തന്നെ അംഗീകരിക്കാത്ത സ്ഥിതിക്ക് പരമാത്മാവായ ഈശ്വരന്റെ കഥ പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ. അതുകൊണ്ട് ആത്മാവും ഈശ്വരനും ഇല്ലാത്ത ഈ മതവും ഇതിന്റെ ഉപയോഗവും കടന്ന ബുദ്ധിശാലികൾക്കോ യോഗീന്ദ്രന്മാർക്കോ മനസ്സിലാക്കാൻ കഴിയുമെന്നല്ലാതെ സാധാരണ ജനങ്ങൾക്ക് വിശേഷിച്ചും ആത്മാവിന്റെ അനിഷ്ടനാശത്തിനോ ഇഷ്ടലാഭത്തിനോ വേണ്ടി ദേവതകൾക്ക് ആടും കോഴിയും കുരുതി കഴിപ്പാൻ നടക്കുന്ന പ്രാകൃതജനങ്ങൾക്ക് ഊഹിപ്പാൻ തന്നെ

പ്രയാസമാണെന്ന് ആർക്കും അറിയാം. ഈശ്വരഭയം ഉണ്ടായിരുന്നിട്ടുപോലും അകൃത്യങ്ങൾ ചെയ്യാൻ മടിക്കാത്ത സാധാരണ വ്യക്തികൾ സദാചാരത്തിനുവേണ്ടി മാത്രം സദാചാരമനുഷ്ഠിച്ചു ധർമ്മശൂരന്മാരായിത്തീരാൻ ശക്തരാണെന്നു വിചാരിക്കുന്നത് കുറെ സാഹസമാകുന്നു. അതുകൊണ്ട് ഈ മതം പരിഷ്കൃതാശയരായ പ്രത്യേകാംഗങ്ങൾക്കല്ലാതെ സമുദായത്തിന് അനുഷ്ഠിപ്പാൻ സാദ്ധ്യമായതല്ലെന്നു വിശേഷിച്ചും ഓർക്കേണ്ടതാകുന്നു.

എന്നാൽ ലോകത്തിലുള്ള അമ്പതുകോടിയോ അധികമോ അത് എങ്ങനെ അനുഷ്ഠിച്ചുവരുന്നുവെന്നു നിങ്ങൾ ചോദിക്കുമായിരിക്കാം. അതിനെപ്പറ്റി ഞാൻ മുമ്പേതന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവർ വിശ്വസിച്ചു വരുന്നതു നമ്മൾ പറയുന്ന ശുദ്ധമായ ബുദ്ധമതമല്ല. അതിന്റെ പുറത്ത് പടർന്നുകേറിയിരിക്കുന്ന കാടും പടർപ്പുകളും ആകുന്നു. അവർ ബുദ്ധമുനിയെത്തന്നെ ഈശ്വരനിർവിശേഷമായി ആരാധിക്കുകയും അവതാരങ്ങളിലും അത്ഭുതകഥകളിലും ദേവന്മാരിലും യക്ഷന്മാരിലും പിശാചുക്കളിലും വിശ്വസിക്കുകയും എല്ലാ പ്രകാരത്തിലുള്ള അന്ധപാരമ്പര്യത്തേയും അബദ്ധവിശ്വാസത്തേയും പുലർത്തുകയും ചെയ്യുന്നു. ദക്ഷിണബുദ്ധമതത്തിന്റെ കേന്ദ്രങ്ങളായ സിലോണും ബർമ്മയും തന്നെ ഭീമാകൃതികളായ ബുദ്ധവിഗ്രഹങ്ങൾ പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ളതും അവതാരകഥാചിത്രങ്ങൾ കൊത്തി വച്ചിട്ടുള്ളതുമായ ചൈത്യങ്ങളാൽ നിബിഡമായിരിക്കുന്നു. ഈ വിഗ്രഹങ്ങളുടെ മുമ്പിൽ അവർ നമസ്ക്കരിക്കുകയും, ആരാധിക്കുകയും പുഷ്പാഞ്ജലി ചെയ്കയും ചെയ്യുന്നു. ഹിന്ദുദേവാലയങ്ങളിലെപ്പോലെ ഇവയിൽ സാധാരണമായി അഭിഷേകവും നൈവേദ്യവും ചെയ്യാറില്ലന്നേയുള്ളു. പുരാതനമതമാഹാത്മ്യത്തിന്റെ സ്മരണയെ നിലനിർത്തുന്ന ഈ വക ഉപചാരങ്ങളെ ഞാൻ കേവലം ആക്ഷേപിക്കയല്ല. ഞാൻ ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത് ഈ വിഷയത്തിലും ഇന്നത്തെ ഹിന്ദുമതത്തേക്കാൾ ബുദ്ധമതത്തിനു പറയത്തക്ക മെച്ചമൊന്നുമില്ലെന്നു സൂചിപ്പിക്കുക മാത്രമാകുന്നു. വിശേഷിച്ചും ഈശ്വരനില്ലാത്ത മതത്തെ തങ്ങൾക്കായി പ്രഖ്യാ

പനം ചെയ്ത ഭഗവാൻ ബുദ്ധനെത്തന്നെ തങ്ങളുടെ ഈശ്വരനായി വരിച്ചു. ജനങ്ങൾ ആരാധന തുടങ്ങിയ വസ്തുതയിൽ ഒളിച്ചിരിക്കുന്ന കൗതുകകരമായ വിധിവിലാസം നമ്മെ എന്തു പഠിപ്പിക്കുന്നു? ശുദ്ധബുദ്ധമതം ജനസാമാന്യത്തിന്റെ നിലയിൽ ഒരു പരാജയമാണെന്നുള്ളതു വിശദമാക്കുന്നു.

രാജാരാമമോഹനറോയി മുതലായ മഹാന്മാർ ഹിന്ദുമതത്തിൽ അവർക്കു സ്ഥാനമില്ലെന്നു പറഞ്ഞതായി നിങ്ങൾ വാദിക്കുന്നു. രാമമോഹനറോയി ഹിന്ദുമതത്തെ നിരസിച്ചിട്ടില്ല. വേദാന്തമതത്തെ അദ്ദേഹം ശ്ലാഘിക്കുന്നു. മഹാകവി ടാഗോർ ഉപനിഷത്തുക്കളിൽ വളരെ അഭിമാനമുള്ള ദേഹമാണ്. അവരെല്ലാം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ ചില വശങ്ങളെ മാത്രമേ ആക്ഷേപിക്കുന്നുള്ളു. എന്നല്ല, ഇവരാരും ബുദ്ധമതം അംഗീകരിപ്പാൻ ജനങ്ങളോട് ആവശ്യപ്പെടുന്നുമില്ല. ആ പണ്ഡിതന്മാർ ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി നമ്മെപ്പോലെയോ അധികമോ അറിഞ്ഞിരിക്കാമെന്നുള്ളതുമാണ്. ശ്രീ വിവേകാനന്ദസ്വാമി ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി വളരെ പരിജ്ഞാനവും ബഹുമാനവും ഉള്ള മഹാനായിരുന്നില്ലേ? ജാതിശല്യത്തെപ്പറ്റി നിഷ്ക്കരുണമായി ആക്ഷേപിക്കയും ഗാഢമായി അനുതപിക്കയും ചെയ്ത വിശാലഹൃദയനായിരുന്നില്ലേ? എന്തുകൊണ്ട് അദ്ദേഹം ഹിന്ദുമതത്തെപ്പറ്റി പരിഷ്ക്കരിപ്പാൻ അല്ലാതെ ബുദ്ധമതത്തെ ഉജ്ജീവിപ്പിപ്പാൻ ഉപദേശിച്ചില്ല? ഈ സംഗതികളെപ്പറ്റി നമ്മൾ നിശ്ചയമായും ചിന്തിക്കേണ്ടതാകുന്നു.

തീയ്യരെ അടുപ്പിക്കാത്ത ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിലേക്കാൾ ഈശ്വരസാന്നിദ്ധ്യം അധികമുള്ളത് മുസ്ലീം പള്ളികളിലാണെന്ന്, ജസ്റ്റിസ് സദാശിവയ്യർ പറഞ്ഞതിനെ നിങ്ങൾ എടുത്തുകാണിക്കുന്നു. ഇത് പേയംശങ്ങളെ[3] ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചു മതത്തെ പരിഷ്ക്കരിപ്പനുള്ള ഉത്സാഹത്തെ മുൻനിറുത്തി ചെയ്യുന്ന ഉപാലംഭം[4] മാത്രമാകുന്നു. ആല്ലെങ്കിൽ ഉൽകൃഷ്ടഹിന്ദുസഭ സ്ഥാപിപ്പാൻ ക്ലേശപ്പെടുന്നതിനേ

[3] ദൂഷ്യവശങ്ങളെ

[4] നിന്ദ, ശകാരം

ക്കാൾ അദ്ദേഹം ഇസ്ലാംമതം തന്നെ സ്വീകരിച്ചു സുഖമായി ഇരിക്കുമായിരുന്നു. അദ്ദേഹവും ബുദ്ധമതത്തെപ്പറ്റി പറയുന്നില്ലെന്നുള്ളതു സ്മരണീയമാണ്. മദ്രാസിലെ പച്ചയ്യപ്പാകോളേജിൽ ഇതുവരെ പഞ്ചമന്മാർക്ക് പ്രവേശനം അനുവദിച്ചിട്ടില്ലെന്നുള്ള സംഗതി, സാമൂതിരികോളേജിൽ ഇപ്പോൾ തീയ്യവിദ്യർത്ഥികൾ കയറിപ്പോകുന്നത് കണ്ണുകൊണ്ടുകാണുന്ന നിങ്ങൾക്ക് അത്ര നൈരാശ്യജനകമായിരിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നും വിശ്വസിക്കുന്നു.

ഇനി പ്രധാനമെങ്കിലും ഒരു സംഗതികൂടിപ്പറഞ്ഞ് അവസാനിപ്പിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. അതു നമ്മൾ ബുദ്ധമതക്കാരായി മാറിയാൽത്തന്നെ ഒരു മതപരിവർത്തനത്തിന്റെ ക്ലേശങ്ങളല്ലാതെ അതിന്റെ പൂർണ്ണമായ ഫലം സിദ്ധിപ്പാൻ ഇടയില്ലെന്നുള്ളതാകുന്നു. കാരണം, ബുദ്ധമതം ഭിന്നമാണെങ്കിലും ഇന്ത്യയിലെ പുരാതനമതത്തിന്റെ പ്രസ്ഥാനങ്ങളിൽ ഒന്നും, അതിന്റെ സ്ഥാപകൻ ഹിന്ദുപുരാണ പ്രസിദ്ധമായ അവതാരങ്ങളിൽ ഒന്നും ആയിരിക്കുന്നതുതന്നെ. ബുദ്ധമതത്തെ ഹിന്ദുമതത്തോടു സംബന്ധിപ്പിച്ചു പറഞ്ഞാൽക്കൂടി ക്ഷമകേടു മാണിക്കുന്ന ചിലർ ഈയിടെ നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടെന്ന് എനിക്കറിയാമെങ്കിലും ആ സംബന്ധം ആർക്കും അപലപിത്തക്കതല്ലെന്നുള്ള വസ്തുത ഇവിടെ പറഞ്ഞേ തീരു. സാംഖ്യം, വൈശേഷികം മുതലായ മതങ്ങൾ പോലെ ബുദ്ധമതവും ഒരു ദർശനമാകുന്നു. ഇതിനെ ഹിന്ദുക്കളുടെ പല ദർശനഗ്രന്ഥങ്ങളിലും, എന്നുതന്നെയല്ല, ഉത്തരമീമാംസയിൽത്തന്നേയും പൂർവ്വപക്ഷത്വേന നിരൂപണം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാകുന്നു. ഈ ദർശനത്തിന് ഈ അത്ഭുതകരമായ പ്രചാരം സിദ്ധിപ്പാൻ പല കാരണങ്ങളും ഉണ്ടായിരിക്കാം. എന്നാൽ ഏറ്റവും പ്രധാനമായ ഒന്ന് ഇതിന്റെ ദ്രഷ്ടാവിന്റെ അലോകസാമാന്യമായ മാഹാത്മ്യമായിരുന്നു. ഈ സംഗതികളെ സംക്ഷേപിച്ച് ഈ വിഷയത്തിൽ പ്രധാന പ്രാമാണികനായ ജെ.ഡബ്ളിയു. റോയിഡ് ഡേവിഡ്സ് (J.W.Rhoyd Davids) പറയുന്നത് അദ്ദേഹതിന്റെ ഭാഷയിൽത്തെന്നെ കേൾക്കുക:

"Budhism was the child and then product of Hinduism. Goutoma's whole training was Brahminism. He probably deemed himself to be then the most correct exponent of the spirit, as distinct from the letter of the ancient faith, and it can only be claimed for him that he was the greatest and wisest andd best of the Hindus,"

ബുദ്ധമതം ഹിന്ദുമതത്തിന്റെ സന്താനവും ഫലവും ആണെന്നും ഗൗതമബുദ്ധൻ അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായമനുസരിച്ചു പഴയ മതത്തിന്റെ സാരാംശം വ്യാഖ്യാനിക്കുക മാത്രമാണ് ചെയ്തതെന്നും അദ്ദേഹം അത്ര മഹാനും അതിബുദ്ധിമാനും അത്യുത്തമനും ആയ ഹിന്ദുവാണെന്നും മറ്റുമാണ് ഈ പണ്ഡിതൻ പറയുന്നത്. ഇദ്ദേഹം ഒരു ഹിന്ദുവല്ല; ഹിന്ദുപക്ഷപാതിയുമല്ല; ബുദ്ധമതത്തിലെ വലിയ ഒരു വിശ്വാസിയും ഒരു യൂറോപ്യനും ആകുന്നു. വന്ദ്യനായ അനംഗാരികധർമ്മപാലൻ നിങ്ങൾക്ക് എഴുതിയിരിക്കുന്ന ഇംഗ്ലീഷ് കത്തിൽ വായിപ്പാൻ ചൂണ്ടിക്കാണിച്ചിരിക്കുന്ന ഗ്രന്ഥങ്ങളിൽ ഒന്ന് ഇദ്ദേഹം എഴുതീട്ടുള്ളതുമാകുന്നു.

അത്യന്തവന്ദ്യനായ ശ്രീനാരായണഗുരുപാദർക്കുപോലും ഇവിടുത്തെ സവർണ്ണ ഹിന്ദുക്ഷേത്രങ്ങളിൽ, ജാതിനിമിത്തം പ്രവേശനമില്ലെന്നുള്ള സംഗതി നിശ്ചയമായും അഭിമാനമുള്ള ഹിന്ദുക്കളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തറയത്തക്ക ദയനീയമായ ന്യൂനത തന്നെ. അതിൽ സമുദായാഭിമാനിയായ നിങ്ങൾക്ക് ഉദ്വേഗം തോന്നുന്നതും ശരി തന്നെ. എന്നാൽ അതിന്റെ പരിഹാരമാർഗ്ഗം ഏതാണെന്നുള്ളതിലാണ് പക്ഷാന്തരമുള്ളാത്. വാസ്തവത്തിൽ പരമഹംസരായ തൃപ്പാദങ്ങളുടെ ഹൃദയത്തിൽ തനിക്കുവേണ്ടി ഇതരക്ഷേത്രങ്ങളിൽ പ്രവേശിപ്പാനുള്ള താല്പര്യം ഒരിക്കലെങ്കിലും അങ്കുരിച്ചിട്ടുണ്ടോ എന്ന് സംശയിക്കുന്നുവോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ അമോഘമായ മനശ്ശക്തി ഇതിന്നു മുമ്പുതന്നെ അതു സാധിക്കുമായിരുന്നു എന്നാണ് എന്റെ വിശ്വാസം. അല്ലെങ്കിൽ ആ മഹാത്മാവിന്റെ ജന്മഭൂമിയായ തിരുവിതാംകൂറിൽ ശക്തിമത്തായി ഇപ്പോൾ നടന്നു

വരുന്ന ക്ഷേത്രപ്രവേശനവാദം തന്നെ അവിടുത്തെ മനശ്ശക്തിയുടെ രൂപാന്തരമല്ലെന്ന് ആർക്കറിയാം?

ഞാൻ യോഗത്തിൽവച്ച് പറഞ്ഞ അഭിപ്രായങ്ങൾക്കു വിരുദ്ധ മാണെന്നുള്ള നാട്യത്തിൽ എന്റെ കൃതിയായ 'ദുരവസ്ഥ'യിൽനിന്നു ചില ഭാഗങ്ങൾ നിങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ കൗതുകം തോന്നു ന്നു. എന്റെ അഭിപ്രയസ്ഥൈര്യത്തെ ഉരച്ചുനോക്കാൻ അതു ശരി യായ കല്ലല്ലെന്നുള്ളത് ഇവിടെ പറയാതിരിപ്പാൻ നിവൃത്തിയില്ല. ദുരവസ്ഥയിലോ ചണ്ഡാലഭിക്ഷുകിയിലോ എന്നല്ല എന്റെ ഏതെ ങ്കിലും കൃതികളിൽ മതത്തെ ഉപാലംഭിച്ചു ഞാൻ ചെയ്യുന്ന നിർദ്ദേശങ്ങളെല്ലാം മതപരിഷ്ക്കരണത്തെ മാത്രം ഉദ്ദേശിച്ചു കൊണ്ടാണെന്നും പരിവർത്തനത്തെ മുൻനിറുത്തിയല്ലെന്നും നിഷ്ക്കർഷിച്ചു വായിച്ചുനോക്കുന്ന ആർക്കും അറിയാമെന്നാണ് എന്റെ ധാരണ. പരിഷ്ക്കരണത്തിൽ എന്റെ ആദർശം മുമ്പു പറഞ്ഞിട്ടുള്ള 'ഒരു ജാതി, ഒരു മതം, ഒരു ദൈവം' എന്നുള്ള ശ്രീനാരായണമതം ആണെന്ന് ഞാൻ ഒരിക്കൽക്കൂടി പറഞ്ഞേക്കാം. നിങ്ങളുടെ തൃശൂർ ലേഖകൻ, ശ്രീമാൻ കുഞ്ഞുണ്ണി, ഞാൻ ആറ്റിങ്ങൽവച്ച് ഈയിടെ ചെയ്ത ഒരു പ്രസംഗത്തിൽ എന്റെ മതം ബുദ്ധമതമാണെന്നു പ്രസ്താവിച്ചതായി പറഞ്ഞുകാണുന്നു. ഞാൻ അങ്ങനെ പറഞ്ഞിട്ടില്ല. എനിക്ക് ബുദ്ധഭഗവാനിലും ബുദ്ധമത ത്തിലും ഭക്തിബഹുമാനങ്ങൾ ഉണ്ടെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. അത് എന്റെ ഇപ്പോഴത്തെ ആദർശത്തിനു വിരുദ്ധമല്ലായ്കയാൽ തുടർന്നു കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നുള്ളതുമാകുന്നു. സമുദായത്തിലെ പ്രത്യേകാംഗ ങ്ങൾക്ക് ആത്മാർത്ഥമായി മതം മാറാൻ തോന്നുമ്പോൾ അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന് എനിക്ക് വിരോധമില്ലെന്ന് എന്റെ പ്രസംഗത്തിൽ ത്തന്നെ സൂചിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട്. ചട്ട മാറുംവണ്ണം മതം മാറാൻ ഉപദേശി ക്കരുതെന്നു ഞാൻ പറയുന്നത് സമുദായത്തെ ഉദ്ദേശിച്ചാണ്. ക്ഷേത്രം കെട്ടാൻ മരം ചുമന്ന വേദന ഇതുവരെ ആറീട്ടില്ലാത്ത ചുമലിൽ വിഹാരംപണിക്ക് കല്ലു ചുമക്കാൻ ധൃതിപ്പെട്ടാൽ സാധു ക്കൾ കുഴങ്ങുമെന്നു മാത്രമേ അതിന്നർത്ഥമുള്ളു. വിശേഷിച്ചും

നമ്മിൽ ചിലരുടെ അഭിപ്രായഗതിയനുസരിച്ച് അദ്ധ്യാത്മവിഷയത്തിൽ സ്ഥിരപ്രതിഷ്ഠയുള്ള സ്വാമിതൃപ്പാദങ്ങൾ മതം മാറുന്നതല്ലെന്നും എനിക്കു തീർത്തു പറവാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ മതഗുരുവിനെ നമ്മൾ മതംമാറ്റാൻ ശ്രമിക്കുന്നതു ഗുരുത്വമല്ലെന്നും പറയേണ്ടിവന്നതിൽ ഞാൻ വ്യസനിക്കുന്നു. സമുദായത്തിന്റെ ഇന്നുവരെയുള്ള പല ശ്രേയസ്സിനും ഹേതുഭൂതനായി, സമുദായത്തിനു പൊതുവിൽ സമ്മതനായി, സമുദായത്തിന്റെ ഭാഗ്യത്താൽ സിദ്ധിച്ചതെന്ന് നാമൊക്കെ അഭിമാനിക്കുന്ന മഹാനുഭാവനായ ഒരു ആചാര്യനെ ഉപേക്ഷിച്ചു പുരോഹിതന്മാർക്കായി സിലോണിലേക്കോ ടിബറ്റിലേക്കോ ഓടുന്ന, 'കൈയിൽ കിട്ടിയ കനകമുപേക്ഷിച്ചു'ള്ള ഓട്ടവും ശ്രേയസ്കരമല്ലെന്നാണ് എന്റെ വിനീതമായ അഭിപ്രായം.

സ്വാതന്ത്ര്യത്തെപ്പറ്റി നിങ്ങൾ വളരെ പറയുന്നു. ബുദ്ധമതസ്വീകരണം കൊണ്ട് അത് സിദ്ധിക്കുന്നതു സംഭാവ്യമല്ലെന്നു ഞാൻ കാണിച്ചുകഴിഞ്ഞു. ഒരു വലിയ സമുദായത്തിന്റെ ആയിരത്തിൽച്ചില്വാനം കൊല്ലം മുമ്പു നഷ്ടപ്പെട്ടുപോയ സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പുനഃസ്ഥാപനം ചെയ്യുകയെന്നത് ഒരു വമ്പിച്ച കാര്യമാകുന്നു. അതിനെ വല്ല പൊടി വിദ്യയും കൊണ്ടു ലഘുവായി സാധിക്കാമെന്ന് എനിക്കു വിചാരിപ്പാൻ കഴിയുന്നില്ല. വാസ്തവം പറഞ്ഞാൽ നമ്മുടെ സ്വാതന്ത്ര്യലാഭത്തിനായി ഇതുവരെ നമ്മൽ പറയത്തക്കവണ്ണം ഒന്നും പ്രവർത്തിച്ചിട്ടില്ലെന്നാണ് എനിക്കു തോന്നുന്നത്. സമുദായത്തിന്റെ സ്ഥിതിക്കും നമ്മിൽ ഓരോരുത്തരുടെ ശക്തിക്കും പൗരുഷത്തിനും അനുരൂപമായ വിധത്തിൽ അതിനായി എന്തു ശ്രമം ചെയ്തു എന്നു നമ്മളോടുതന്നെ ചോദിച്ചാൽ നമ്മൾ ലജ്ജിക്കേണ്ടിവരും. നമ്മൾ പ്രധാനമായി ഇതുവരെ ചെയ്തിട്ടുള്ളത്, കുറെ ലേഖനങ്ങൾ എഴുതുകയും കുറെ പ്രസംഗങ്ങൾ ചെയ്കയും ആകുന്നു. അത് നിഷ്ഫലമായിത്തീർന്നിട്ടുമില്ല. തളി റോഡിൽക്കൂടി നിങ്ങൾ നടന്നതും അതിലേ പോവാൻ നിങ്ങളുടെ സഹോദരങ്ങൾക്ക് സ്വാതന്ത്ര്യം സമ്പാദിച്ചുകൊടുത്തതും നിങ്ങൾ ഹിന്ദുവായിരു

ന്നപ്പോഴായിരുന്നു. അതുപോലെയുള്ള പല കൃത്യങ്ങളും ഒരു തീയ്യന് അവന്റെ സ്ഥാനത്ത് ഇരുന്നുകൊണ്ട് ചെയ്യാവുന്നതും അങ്ങനെയുള്ള പ്രവൃത്തികളുടെ ഏകോപിച്ചുള്ള ഫലത്താൽ നമ്മൾക്കു സ്വാതന്ത്ര്യത്തെ പൂർണ്ണമായി വീണ്ടെടുക്കാവുന്നതും ആകുന്നു. നമ്മുടെ പ്രവൃത്തികൾക്ക് ശരിയായ ശക്തി വർദ്ധിപ്പിക്കുന്ന രണ്ടേ രണ്ടു സാധനങ്ങൾ, ധനവും വിദ്യയും ആകുന്നു. ദീർഘദർശിയായ നമ്മുടെ സ്വാമി അവയെപ്പറ്റി കൂടെക്കൂടെ നമ്മോട് ഉപദേശിക്കാറുള്ളതു നിങ്ങൾ ഓർക്കുന്നില്ലേ? ഇങ്ങനെ നമ്മൾ വീണ്ടെടുക്കുന്ന സ്വാതന്ത്ര്യം നമ്മുടേതായിത്തന്നെ ഇരിക്കും. ആ വിജയത്തിന് അവകാശികളും നമ്മൾ തന്നെ ആയിരിക്കും. നമ്മൾ കടംവാങ്ങുന്ന മതമോ, ആശ്രയിക്കുന്ന മതക്കാരോ ആയിരിക്കയില്ല. അതല്ലേ ശരിയായ സ്വാതന്ത്ര്യം? അതല്ലേ ശരിയായ പൗരുഷം?

നിങ്ങൾ സൂചിപ്പിച്ച ആക്ഷേപങ്ങൾക്കു മിക്കവാറും മറുപടി ഈ കത്തിൽ അടങ്ങീട്ടുണ്ടെന്നു വിചാരിക്കുന്നു. ഞാൻ ഈ പറയുന്നത് നിങ്ങളുടെ പ്രസ്താവത്തിൽ ഞാൻ കാണുന്ന വൈഷമ്യങ്ങളേയും അനൗചിത്യങ്ങളേയും പറ്റി മാത്രമാകുന്നു. നിങ്ങളുടെ സ്നേഹിതന്റെയും സമുദായാംഗത്തിന്റെയും നിലയിൽ പറയേണ്ടത് എന്റെ കർത്തവ്യമാകുന്നു. എന്നാൽ ഈവക സംഗതികൾ ഗണ്യമല്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കു ശരിയായ നിശ്ചയവും നിങ്ങളുടെ വിജയത്തിൽ പൂർണ്ണമായ വിശ്വാസവും ഉണ്ടെങ്കിൽ നിങ്ങൾ അതിനെ പിന്തുടർന്നുകൊള്ളുക. ഞാൻ നിങ്ങൾക്ക് സർവവിജയവും ആശംസിക്കുന്നു.

ഈ കത്ത് വളരെ ദീർഘമായിപ്പോയിരിക്കുന്നതിനാൽ അവസാനിപ്പിക്കുന്നു. ഈ വാദം തുടർന്നുകൊണ്ടിരിപ്പാൻ എനിക്കു സൗകര്യവും മനസ്സും ഇല്ലെന്നുള്ള വിവരവും ഞാൻ ബഹുമാനപൂർവം അറിയിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

എന്ന്,

തോന്നയ്ക്കൽ, സ്നേഹിതൻ,

15–6–1923 എൻ. കുമാരനാശാൻ (ഒപ്പ്)